

A Fővárosi Ítéletábra a Kajtár-Takács-Hegymegi-Barakonyi Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Kaszai Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen követelés behajtása iránt indult perben a Fővárosi Törvényszék 2014. év december hó 9. napján kelt 19.G.44.783/2013/23. számú ítélete ellen a felperes által benyújtott fellebbezés folytán folyamatban lévő másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletnek tekinti, az 1.928.198,- (Egymillió-kilencszázhuszonnyolcezer-egyszázkilencvennyolc) EUR és járulécai iránt előterjesztett keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.500.000,- (Egymillió-ötszázezer) Ft + áfa első- és másodfokú ügyvédi munkadíjból álló részperkötséget.

A 4.071.802,- (Négy millió-hetvenegyezer-nyolcszázkető) EUR és járulécai iránt előterjesztett keresetet elutasító rendelkezését hatályon kívül helyezi és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárásban a felperesnek és az alperesnek személyenként 2.000.000,- (Kettő millió) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjból álló költsége merült fel, a felperes által lerótt fellebbezési eljárási illeték 1.750.000,- (Egymillió-hétszázötvenezer) Ft.

A részítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a perben nem álló ... Ltd. adósnak a felperessel szemben a Fővárosi ítéletábra 16.Gf.40.045/2012/5. számú ítéletével jóváhagyott, a Fővárosi Törvényszék 15.G.42.325/2010/17. számú ítéletében megállapított 521.876.712,- Ft és járulécai tekintetében tartozása áll fenn, mely tartozás behajtására a felperes az adóssal szemben dr. **K. F.** önálló bírósági végrehajtó előtt 170.V.2396/2012 végrehajtói ügyszámon végrehajtási eljárást kezdeményezett. A végrehajtó a felperes tájékoztatása alapján 2013. március 7. napján kelt levelével a ... Ltd. adósnak az alperessel szemben fennálló 7 millió euró követelésből 4.071.802,- eurót (1.234.076.882,- Ft) kártérítés jogcímén lefoglalt, egyben felhívta az alperest, hogy 8 napon belül nyilatkozzon, elismeri-e a követelést, illetőleg a később keletkező követelésről szóló szerződést, a követelés mikor esedékes, tart-e valaki igényt a követelésre. Az alperes 2013. április 29. napján kelt nyilatkozatában a végrehajtó által jelzett követelést nem ismerte el, úgy nyilatkozott, hogy az adóssal szemben kötelezettsége nem áll fenn; egyúttal az intézkedés ellen kifogást terjesztett elő. Az adós 2002. július 29. napján hosszú lejáratú kölcsön címén 3 millió eurót, 2002. július 30-i

teljesítési nappal 2 millió eurót, míg 2003. március 12. napján 1 millió eurót utalt át a zürichi ... Company AG részére.

A Fővárosi Törvényszék előtt 2.G.42.078/2011. szám alatt folyamatban volt perben a ... Befektető és Ingatlanfejlesztő Kft. jogelődje, a ... Építő és Szolgáltató Rt. és az adós, a ... Ltd. között létrejött pénzügyi, tanácsadói megállapodásból eredő jogviszony elszámolása körében a ... Befektető és Ingatlanfejlesztő Kft. mint felperes és az adós ... Ltd. mint alperes között egyezség született, ahol az adós 1.850.000.000,- Ft megfizetését vállalta a ... Kft. felé azzal, hogy a ... Kft. jogelődje, azaz a ... Építő és Szolgáltató Rt. és az alperes között a 2002. július 11. napján létrejött pénzügyi, tanácsadói megállapodásból eredően ezen túlmenően a peres feleknek egymással szemben további követelése nincs.

A felperes a 2014. október 6. napján módosított végleges keresetében kérte, hogy a Pp. 387. § – helyesen 385. § – (1) bekezdése és a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 113. §-a alapján a bíróság kötelezze az alperest 6 millió EUR és ezen összeg után 2013. március 7. napjától a kifizetésig az Európai Központi Bank által meghatározott mértékű késedelmi kamat mint jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére a végrehajtó ... Észak-keleti Régió Debrecen 117....-... számú végrehajtói letéti számlájára, elsődlegesen hosszú lejáratú kölcsön jogcímén, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás jogcímén. Az elsődleges kereseti kérelemének indokaként előadta, hogy az általa csatolt átutalási megbízásokon hosszú lejáratú kölcsön került megjelölésre jogcímként, így a perben az alperes ellen érvényesített követelés határozatlan időtartamú kölcsönszerződések alapján áll fenn 6.000.000,- EUR értékben. A felperes mint a követelés behajtás jogosultja egyidejűleg a Ptk. 526. § (1)-(2) bekezdése alapján a 2014. október 6. napján kelt, perben előterjesztett nyilatkozatával 15 napos felmondási idővel felmondta a kölcsönszerződéseket, egyidejűleg felszólította az alperest, hogy a kölcsönszerződések szerinti kötelezettségeit 6.000.000,- EUR összegben a felmondási idő leteltét követően fizesse meg a végrehajtó letéti számlájára.

Arra hivatkozott, hogy a Pp. 385. §-a nem kizárólag aktív perbeli legitimációt biztosít a felperesnek, hanem anyagi jogi jogosultságokat, ezért az alapul fekvő jogviszonyok, így a kölcsönszerződés szempontjából anyagi jogi joghatást kifejtő nyilatkozatokat is jogosult tenni mint törvényi engedményes. Utalt arra, hogy a bíróság a perben az adósnak az alperessel szembeni kölcsönszerződésből eredő követeléseinek jogi sorsáról kell határoznia, és hivatkozott a Vht. 110. §-ára, amely értelmében olyan követelések, valamint olyan szerződések lefoglalására is mód van, amelyekből az adósnak az alperessel szemben csak a későbbiekben keletkezik követelése. A bíróság által a bizonyítási teherre vonatkozó tájékoztatás módosítását kérte, mivel végrehajtást kérőként mintegy jogosultként lép fel az adós követeléseinek érvényesítése érdekében, azonban nem rendelkezhet bizonyítékokkal, így a kölcsönszerződések tartalmának, szövegének bemutatására való kötelezés vele szemben méltánytalan, és a bíróság olyan felet kötelez bizonyításra, amely fél önhibáján kívül nem lesz képes megfelelni e kötelezettségének. Az elsődleges kereseti kérelem vonatkozásában indítványozta dr. G. G. ismételt tanúkénti meghallgatását az A... és az alperes közötti vagyonkezelési szerződés körében, továbbá arra vonatkozóan, hogy a perbeli átutalásoknak mi volt a jogcíme, valamint kötelezze a tanút az A... és a G... mint alperes között létrejött vagyonkezelési szerződés bemutatására, a berekesztést megelőzően pedig indítványozta D. Gy. S. tanúkénti meghallgatását a felperesi követelés jogcímére vonatkozóan.

A másodlagos jogcím körében hivatkozott arra, hogy 2002. július 29-én, 2002. július 30-án és 2003. március 12-én összesen 6.000.000,- EUR-t utalt utalt át az adós jogcím nélkül az alperes ... Company AG által vezetett számlájára. Az érintett összegekkel az alperes jogalap nélkül gazdagodott az adós rovására, ezért a Ptk. 361.§ (1) bekezdése alapján visszakövetelési joga van, tekintettel arra, hogy nem állt fenn közöttük olyan kötelmi jogviszony, amely a fenti átutalásokra jogcímmel szolgálhatott volna. Az alperes elévülési kifogására figyelemmel arra hivatkozott, hogy az

adós és a ... Építő és Szolgáltató Rt., illetve jogutódja a ... által 2012-ben indított és folyamatban volt perben a 2012. február 8. napján született egyezségről fogva bizonyosodott be a jogalap nélküli gazdagodás ténye, ezért az elévülés is csak ezen időponttól kezdődött meg. Így a perbeli összegek tekintetében az elévülés nem következett be. A követelés csak az egyezség megkötésekor, illetőleg bíróság általi jóváhagyásakor került az igény állapotába, így ebben az időpontban nyílt meg az adósnak a lehetősége, hogy visszakövetelje az alperestől azokat az összegeket, amelyekkel jogalap nélkül gazdagodott, mivel elévülni csak igény állapotában lévő követelés tud.

Az alperes joghatósági kifogását vitatta a folyamatban lévő belföldi végrehajtásra és arra tekintettel, hogy a Vht. 110. §-a alapján megtett foglalási értesítés a végrehajtási eljáráshoz kapcsolódik, így a a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. tvr. (Nmj. tvr.) 62/A. § i) pontja szerint kizárólag a magyar bíróság járhat el a Vht. szabályai szerint indult eljárásra a magyar bíróságnak joghatósága fennáll. A kölcsönszerződés vonatkozásában az Nmj. tvr. 25. § j) pontjára hivatkozott.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsődlegesen joghatósági kifogást terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a jogvita egy amerikai és egy ciprusi cég között folyik, ahol a keresetben megjelölt összeg svájci bankszámlán van.

Érdemben a kereset elutasítását kérte és elévülési kifogást terjesztett elő arra hivatkozással, hogy a felperes adósa és az alperes közötti jogviszonyból származó követelés valamennyi átutalás esetén az elévülés 2007., illetve 2008. évben bekövetkezett. Az adós ... Ltd. a követelés érdekében elévülést megszakító cselekményt nem tett, és elévülés nyugvása sem állt fenn. A Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint a jogcím nélküli utalás időpontjában kezdődött meg az elévülés. Hivatkozott arra is, hogy a felperesnek a végrehajtási eljárásban a ... Ltd.-vel szembeni jogerős ítéletben meghatározott tőke és járulékaik összeg tekintetében keletkezhett végrehajtási joga, így a Pp. 385. §-a szerint csak ezen összegre indíthat pert a követelés behajtása iránt, mivel a magyar jog a perbizomány intézményét nem ismeri. Ezért a felperes 4.071.807,- EUR-t meghaladó összegű keresetének elutasítását erre figyelemmel is kérte. Vitatta azt is, hogy az átutalások az alperes részére történtek, mivel az átutalási megbízásból, és az átutalási bizonylatokból nem derül ez ki, a jogosult nem az alperes, hanem a ... Company AG, az pedig nem nyert bizonyítást, hogy a bankszámlaszám az alperesé. Kifogásolta, hogy a felperes 2013. tavaszán a végrehajtó előtt azt valószínűsítette, hogy az alperessel szemben a ... Ltd.-nek kártérítés jogcímen van igénye, ezért ezen a jogcímen foglalta le a követelést a végrehajtó, ehhez képest a kereseti kérelme ettől eltérő jogalapra épült. Az elsődlegesen és másodlagosan megjelölt jogcímek ellentmondásosságára is hivatkozott. Kérte továbbá a keresetváltoztatás elutasítását a Pp. 146/A. § (6) bekezdése alapján, mivel arra a jogszabály megsértésével került sor. Vitatta, hogy a felperes mint végrehajtást kérő jogszerű és joghatályos nyilatkozatot tehetne más szerződő felek között létrejött jogviszonyban, ezért a felperes kölcsönszerződés felmondására vonatkozó jognyilatkozata – álláspontja szerint – érvénytelen, joghatás kiváltására nem alkalmas. A felperesnek azt a tényt kellene bizonyítania, hogy a ... Interinvest Ltd.-nek lejárt esedékességű követelése van az alperessel szemben, azonban felmondó nyilatkozatot nem tett az alperes irányába, amellyel lejárttá tett volna valamely jogcímen fennálló, valamely összegű követelést. Továbbra is vitatta, hogy bármilyen jogcímen követelése lenne az adósnak az alperessel szemben. Az idő múlására figyelemmel hivatkozott arra, hogy 2002-höz képest már nem tudja megjelölni, hogy ezek az átutalások milyen jogcímen keletkeztek, keletkezhetek esetleg valamely kölcsön visszafizetése vagy egyéb jogcím alapján is, azonban ennyi idő távlatából már irattározási kötelezettsége az alperesnek nincs, iratok hiányában pedig erre nem tud nyilatkozni. Kifogásolta, hogy a felperes nem a végrehajtási eljárásban fennálló követelése pénznemében terjesztette elő a perbeli követelését.

Hivatkozott arra is, hogy a keresetváltoztatásban megjelölt követelés időelőtti, hiszen a kereset benyújtásának időpontjában, illetőleg a keresetváltoztatás időpontjában még a felperes által megjelölt kölcsön nem került az igény állapotába, tekintettel arra, hogy a felperesi felmondás a

felmondási idővel számítottan csak ezt követően tette lejárttá a nyilatkozatban megjelölt követelést, ezért a keresetet időelőttiség címén idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani. Hivatkozott arra, hogy egy felmondásra alapított követelés érvényesítése vagyoni jogi per, azonban a jelen peres eljárás egy követelés behajtása iránti végrehajtási per, ezért a felperesnek külön vagyoni jogi perben kellene érvényesítenie és bizonyítania a kölcsön követelése fennálltát, és csak ezután kerülhet abba a helyzetbe, hogy jogerős kötelezés, ítélet birtokában végrehajtást indítson az alperessel szemben. A felperes által előterjesztett és fenntartott tanúbizonyítási indítványok vonatkozásában hivatkozott arra, hogy a felperes által becsatolt meghatalmazás nem bizonyítja, hogy az általa meghallgatni kért tanú képviselőként járt el a jogügylet során, illetőleg a becsatolni kért iratok a per eldöntése szempontjából nem bírnak relevanciával.

A Fővárosi Törvényszék a 2014. december 9. napján kelt 19.G.44.783/2013/23. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította, egyidejűleg kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.950.000,- Ft perköltséget.

A határozata indokolásában rögzítette, hogy a tényállást a Pp. 206. § (2) bekezdése szerint a felek nyilatkozatai, és a rendelkezésre álló iratok alapján állapította meg. Idézte a Vht. követelés lefoglalására vonatkozó 110. § (1) bekezdését, 111. § , 112. § és 113. §-ait, valamint ismertette a követelés behajtása iránti perek különös eljárási szabályairól rendelkező Pp. 385. §-át.

Az alperes joghatóság hiányára vonatkozó pergátló kifogását az Nmj. tvr. 62/A. § i) pontja és a Vht. 113. §-a, valamint a Pp. 385. §-ai alapján megalapozatlannak találta. Megállapította, hogy mivel a felperes kereseti követelése a Vht. 113. §-án, a felperes jogerős bírósági ítéleten alapuló követelése alapján folyamatban lévő végrehajtási eljárás alapján alapul a perbíróság joghatósága fennáll, mind az alperesnek a kölcsön visszafizetése, mind a jogalap nélküli gazdagodás tekintetében.

Idézte a Pp. 385. §-ához írt törvényi indokolásának a szövegét, melynek a Vht. 110. és 112. §-ainak együttes értelmezése eredményeként az alperes védekezésében is kifejtett azon következtetésre jutott, hogy a felperes mint végrehajtást kérő az adóssal szemben fennálló követelése biztosítására, illetőleg fedezésére szolgáló követelés behajtása iránti perben legfeljebb a követelése erejéig követelheti az adósnak a harmadik személlyel szemben fennálló követelés részére, illetőleg a végrehajtói letéti számlára történő teljesítését. A saját követelését meghaladó összeg tekintetében a követelés érvényesítésére nem jogosult.

Rögzítette, hogy a Pp. 385. §-a alapján indított követelés behajtása iránti perben a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a végrehajtó által lefoglalt és az alperes mint adós adósa által vitatott követelés a végrehajtás alatt álló adós vagyonához tartozik-e, azaz az adósnak az alperessel szemben van-e fennálló – akár lejárt, akár még le nem járt – követelése, mert ha igen, akkor ebből a követelésből a végrehajtást kérő kielégítheti majd a saját követelését. A BH 2003/373. számú jogesetben foglaltak alapján a bíróság azt rögzítette, hogy a követelés behajtása iránti perben a felperes azonban nem a saját követelését, hanem azt a követelést érvényesíti, amely az ő adósát harmadik személyekkel szemben megilleti. A felperes által hivatkozott törvényi engedményezés nem a végrehajtást kérő felperes adósa mint harmadik személy, és a követelés behajtása iránti per alperese közötti jogviszony tekintetében keletkeztet jogutódlást a felperes javára, azaz a felperes, mint az adós hitelezője és végrehajtást kérő nem szerzi meg az adós és a harmadik személy közötti jogviszonyból származó jogokat és kötelezettségeket, csupán a törvény a perbeli legitimációját biztosítja azzal, hogy a Vht. felhatalmazza a végrehajtást kérőt arra, hogy a lefoglalt követelést érvényesítse, azonban ettől a kötelmi jogviszonyban még nem történik alanyváltozás, és nincsen olyan anyagi jogi jogszabály sem, amely szerint a végrehajtást kérőre az adós követelése átszállna. Mindezekből arra következtetett, hogy abban az esetben is, amennyiben az adósnak az alperessel szemben akár hosszú lejáratú, akár lejárat nélküli kölcsönszerződése jött létre, és ebből adódóan kölcsön összeg visszafizetésére vonatkozó követelése állna fenn, a felperes nem jogosult a mások között létrejött kölcsönjogviszonyban joghatályos nyilatkozatot tenni a kölcsönszerződés lejártára vonatkozóan,

ezért a felperes ezen nyilatkozatai, mint nem jogosulttól származó nyilatkozatok joghatás kiváltására nem alkalmasak, ezért nem alkalmasak arra, hogy a felperes által állított kölcsönszerződésből eredő követelést lejárttá tegyék. Kifejtette, hogy a Vht. 113. §-a alapján azonban nemcsak lejárt követelés tekintetében lehet követelés lefoglalása iránt kérelmet előterjeszteni, hanem még le nem járt, de fennálló követelés esetében is.

Az elsődleges jogcím körében rögzítette, hogy a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján felperest terhelte azon tény bizonyítása, hogy az adós és az alperes között az általa megjelölt tartalommal kölcsönszerződést jött létre, amelyből eredően az alperesnek az adóssal szemben fizetési kötelezettsége áll fenn. A felperes a csatolt átutalási megbízásokkal, és az egyéb eljárásokban született nyilatkozatokkal nem tudta kétséget kizáróan bizonyítani, hogy az adós az alperessel szemben hosszú lejáratú, azonban lejárat nélküli kölcsönszerződést kötött és az átutalási megbízások ezen kölcsönszerződés alapján kerültek az adós részéről az alperes részére teljesítésre. A perben azt sem látta bizonyítottanak, hogy a kereset tárgyává tett 3 db átutalás a kedvezményezett megjelölésére figyelemmel valóban az alperes részére kerültek-e átutalásra, mivel mindhárom megbízáson és banki igazoláson jogosultként nem az alperes, hanem egy zürichi jogi személy került megjelölésre. Az alperes és e jogi személy egyezősége tekintetében a bíróság a perben kétséget kizáróan nem tudott meggyőződni, ezért az elsődleges jogcím körében a felperes keresetét bizonyítottság hiányában utasította el, mivel nem nyert bizonyítást az adósnak az alperessel szemben fennálló követelése.

A másodlagos jogcím körében a hivatkozott 3 db jogcím nélküli átutalási megbízás tekintetében az alperes elévülési kifogását vizsgálta. Idézte a Ptk. 324. § (1) bekezdését, 325. § (1), 326. § (1), 327. § (1) és a 361. § (1) bekezdésének rendelkezéseit. Rögzítette, hogy az iratokból megállapíthatóan a hivatkozott átutalásokra 2002. július 29. és 2003. március 12. között került sor. A jogalap nélküli gazdagodás tekintetében a jogosultnak akkor keletkezik visszakövetelési igénye, amikor a jogalap nélküli gazdagodás beáll, azaz jogcím nélkül az adós a pénzüsszegeket az alperes részére átutalta. Az adós mindvégig tudatában kellett, hogy legyen, hogy ezen összegeket az alperes részére átutalta, az átutalások megtörténtek, így ezen időpontban kezdődött meg a visszakövetelés elévülése. Az alperes abban az időpontban gazdagodott, amennyiben valóban jogcím nélkül történt az átutalás amikor az összegeket megkapta, azaz 2002. július 29. napján, július 30. napján, 2003. március 12. napján.

Az adós követelése jogalap nélküli gazdagodás címén akkor keletkezett, amikor jogalap nélkül átutalta a felperes által megjelölt három összeget, ekkor keletkezik a visszakövetelési igénye, és nem akkor, amikor a megbízója, azaz a perben nem álló ..., mint a ... Rt. jogutódja felé elismerte, hogy jogalap nélkül utalta át ezeket az összegeket esetlegesen az alperes felé, azaz nem tud ezen összegekkel elszámolni a megbízója felé. Utalt arra, hogy a felperes által csatolt hivatkozott egyezséből nem derül ki, hogy az egyezségben elismert fizetési kötelezettség körébe tartozna a perbeli követeléssel érintett 6.000.000 EUR összegű átutalás is. Ezt a perben csatolt iratokból nem látta tényként megállapíthatónak, így a felperes másodlagos jogcímen előterjesztett keresetét arra figyelemmel utasította el, hogy a felperes a perben nem tudta bizonyítani, hogy az általa hivatkozott 6.000.000,- EUR összeggel az alperes az adós rovására jogalap nélkül gazdagodott, illetőleg a jogalap nélküli gazdagodás fennállta esetén is, az adós követelése az alperessel szemben elévült. Hangsúlyozta az 1/2010. polgári jogegységi határozatban, valamint az 1/2007. polgári jogegységi határozatban foglaltakra is figyelemmel, hogy a felperes követelése olyan sui generis járulékos jellegű követelés, amely nem önálló, hanem az adós és a harmadik személy közötti jogviszonyból ered, ezért ha a jogosult már elévülés miatt követelését nem érvényesítheti, akkor az elenyészett, bírósági úton a felperes sem tudja érvényesíteni. A felperes, G. G. tanú ismételt meghallgatására tett indítványát azzal az indokkal utasította el, hogy nevezettet az eljárásban tanúként már kihallgatta, azonban köztudomású tény, hogy ellene büntető eljárás folyik, többek között a felperes által hivatkozott ...-... Ltd. közötti befektetésekből származó csalás, sikkasztás bűncselekménye miatt, az

ezzel összefüggésben álló tények körében a tanú a tanúvallomást megtagadhatja, kivéve, ha az ügyletnél valamelyik fél képviselőjeként járt el. A perben adat arra azonban nem merült fel, ezt a felperes nem tudta igazolni, hogy az általa hivatkozott 3 db ügylet tekintetében a meghallgatni kért tanú bármelyik fél törvényes képviselőjeként járt el, így a tanút továbbra is megilleti a tanúvallomás tételének megtagadási joga, ezért a bíróság csak a per szükségstelen elhúzódására irányuló bizonyítási indítványt elutasította, hasonlóan **D. Gy.** tanú meghallgatására tett indítványhoz, mivel az elkésett. Hangsúlyozta, hogy a felperesnek egy év állt rendelkezésére, hogy bizonyítási indítványát előterjessze, a közvetlenül a berekesztést megelőző indítványt ezért el kellett utasítania. Utalt arra, hogy **G. G.**hoz hasonlóan ebben az esetben sem áll fenn annak a bizonyítottsága, hogy a perbeli ügyletkötések körében **D. Gy.** képviselőként járt volna el, így a tanúvallomás megtagadása az ő esetében is fennálló lehetőség.

Az elsődleges és másodlagos jogcímek körében utalt arra, hogy a másodlagos jogcímet a felperes kisegítő jogcímként terjesztette elő arra az esetre, amennyiben az általa hivatkozott vagyoni jogi szerződés fennállta nem kerülne bizonyításra, így a két jogcím egymáshoz képesti sorrendisége folytán nem zárja ki egymást. A felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eljárásban felmerült költségek megfizetésére, az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22) IM rendelet alapján, mérlegeléssel állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amely az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezésére irányult a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságot utasítsa a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára, mivel az elsőfokú eljárás lefolytatása során a törvényszék súlyos, lényeges eljárási szabálysértéseket valósított meg. Kifogásolta, hogy **G. G.** ismételt tanúkénti meghallgatása körében előterjesztett okirati bizonyítékait – amely igazolta, hogy dr. **G. G.** az alperes általános meghatalmazottja és vagyonkezelőjeként járt el – figyelmen kívül hagyta, mivel ez alapján a Pp. 171. § (3) bekezdésének a) pontját figyelembe véve a tanúvallomás megtagadására nem jogosult. Az elsőfokú ítélet e körben tett megállapítását idézte, azzal, hogy e megállapításához a törvényszék nem vette figyelembe a felperes által F/24. sorszám alatt (**G...** cégiratok megjelölésű) és F/16. sorszámú mellékletként csatolt **G. G.** tanúkihallgatási jegyzőkönyvének tartalmát, továbbá elmulasztotta annak világos indokolását, hogy a felperes által csatolt iratok miért nem alkalmasak dr. **G. G.** képviselői minőségének bizonyítására. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság **D. Gy.** tanúkénti meghallgatására tett indítványát is elutasította. Ezzel a felperest azon alapvető eszköztől fosztotta meg, amely alapján a tényállás tisztázására sor kerülhetett volna, noha a polgári perben a bíróság feladata a tényállás tisztázása. Érvelése szerint a törvényszék az indítványát pusztán feltételezésre alapozva mellőzte, a felperes által csatolt bizonyítékok értékelése nélkül. Kifejtette, hogy a polgári per dinamikájából következik, hogy a per előre haladtával újabb tényállási elemek szorulnak bizonyításra, így a felperes saját érvelésének keretei között megfelelő időben tette meg e bizonyítási indítványát, ami nem volt elutasítható elkésettségre hivatkozással. Kifejtette, hogy a jelen perben érvényesített követelés a ... Ltd. mint adós és a .../... közötti pénzműveletekből vezethető le, így a már csatolt **G...** cégiratok alapján **D. Gy.** mint a ... törvényes képviselője a Pp. 170. § (3) bekezdés a) pontja értelmében a tanúvallomást nem tagadhatta volna meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződések fennállása tekintetében a bizonyítási terhet tévesen határozta meg, és telepítette a felperesre a Pp. 385. §-a szerinti követelés behajtása iránti per különleges jellemzőinek figyelembevétele nélkül. Kifejtette továbbá, hogy a kölcsönszerződések tartalmának, esetlegesen a kölcsönszerződések szövegének bemutatására kötelezése méltánytalan, tekintettel arra, hogy egy olyan fél volt bizonyításra kötelezve, így a bizonyítási teher viselésére, amely fél szükségszerűen, önhibáján kívül nem képes megfelelni a bizonyítási kötelezettségnek. Előadta, hogy semmi esetre sem lehet méltányosan elvárható, hogy bármely fél egy tőle független felek között fennálló jogviszony tekintetében terjesszen elő bizonyítékokat. Utalt a BDT 2010/2212.

számú bírósági határozatban kifejtettek, amelyre tekintettel – álláspontja szerint – a törvényszéknek az alperes hátrányára kellett volna értékelnie, hogy nem nyilatkozott a kölcsönszerződések, illetőleg a 6.000.000,- EUR tekintetében, ahogy arra egyebekben a tárgyaláson is kötelezte az alperest. A kölcsönszerződések/követelések jogcímének, illetőleg azok összegének alaki vitatása egyrészről nem felelt meg a jóhiszemű pervitel követelményeinek, másrészről nem cáfolta meg a felperes állításait sem.

Az alperes a fellebbezésre tett ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 253. § (2) bekezdés szerinti helybenhagyását, valamint a felperes másodfokú eljárással okozott ügyvédi munkadíjból álló perköltségének megfizetésére kötelezését kérte.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a releváns tényállásnak megfelelően, helyesen állapította meg a bizonyítási teher szabályát a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján, azt megfelelően alkalmazta és a rendelkezésre bocsátott bizonyítékokat megfelelően mérlegelte, mind a módosított elsődleges, mind a másodlagos kereset tekintetében. A fellebbezésben hivatkozott BDT 2010/2212. számú bírósági határozat kapcsán utalt arra, hogy a felperes alaptalanul hivatkozik e határozatra, mivel 2013. április 29. napján kártérítési jogcímen foglalt felperesi követelésre tette az alperes a nyilatkozatát. A felperes először kártérítésként igényelte az alperestől azt az összeget, amelyet utóbb – általa esedékkessé tett kölcsönként – jogalap nélküli visszatérítésként igényel. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság a keresetmódosítást meglehetősen lojálisan kezelte, de végső soron döntése megalapozott és törvényes volt, azonban a bizonyítási kötelezettségen méltányossági alapon sem változtathatott. Vitatta azt a felperesi álláspontot, amely szerint a polgári perben a bíróság feladata lenne a tényállás bizonyítása, és hangsúlyozta, hogy a bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét betartotta, valamint eleget tett Pp. 221. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének, mivel megfelelő tartalommal meghozott döntését megindokolta, köztük azt is, hogy miért mellőzte a felperes által felajánlott további bizonyítékok beszerzését és a tanúk kihallgatását. Indokkal mellőzte a kifogásolt okiratok figyelembevételét, mivel a felperes a kölcsönszerződés létrejöttét sem bizonyította, így szükségtelen annak vizsgálata, hogy ha megállapítható lenne a szerződés létrejötte, akkor abban az időpontban ki volt a szerződő felek szervezeti képviselője, illetve ügyvezetője.

Megjegyezte ugyanakkor, hogy a felperesnek a ciprusi joghatóság által kiadott cégkivonata, illetve regisztrációs nyilvántartás alapján kellett volna kétséget kizáróan igazolnia **D. Gy.** vagy **dr. G. G.** törvényes képviselői minőségét a per tárgyává tett időszakban, azonban ilyen tartalmú iratot nem csatolt. A felperes által csatolt, 2001-ben kelt „meghatalmazás” mint irat pedig nem alkalmas annak bizonyítására, hogy 2002. júliusában és 2003. márciusában **D. Gy.** vagy **dr. G. G.** a **G... Ltd.** szervezeti törvényes képviselője volt. Kifogásolta, hogy a felperes 12-13 évvel ezelőtt kelt, a nyomozati szakban tett tanú meghallgatási jegyzőkönyvekből idéz, amellyel a Pp.-nek a tanúbizonyításra vonatkozó közvetlenség elve is sérül, továbbá a büntető eljárásban felvett tanúvallomással nem lehet közvetlenül a polgári bíróság előtt bizonyítani, már csak azért sem, mert a tanút a büntető ügyben egészen más kontextusban hallgatták ki.

A felperes a tárgyaláson tett nyilatkozatában indítványozta a per tárgyalásának a felfüggesztését a **K. A.** és társai ellen 12.B.794/2010. számon folyamatban lévő büntető eljárás jogerős befejezéséig. Arra hivatkozott, hogy amennyiben a büntetőjogi felelősség megállapítást nyer és a felek jogviszonyára a magyar jog az irányadó, az a másodlagos kereseti kérelem tekintetében az elévülésre kihatással lehet.

Az alperes a per tárgyalásának a felfüggesztését ellenezte.

Előadta, hogy a **K. A.** és társai, köztük **dr. G. G.** és **D. Gy.** ellen folyamatban lévő büntető eljárásban a perbeli 6.000.000,- EUR összeggel egyik személy sincs konkrétan megvádolva, azonban tényállási szinten ez az összeg is megjelenik.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes fellebbezése részben alapos.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt rögzíti, hogy a Pp. 239. §-a szerint a másodfokú eljárásban is alkalmazható Pp. 152. § (2) bekezdése alapján nem látta indokoltnak a per tárgyalásának felfüggesztését, mivel az a felperesi előadás szerint is – de okirattal nem igazoltan – legfeljebb a másodlagos kereseti kérelmet érintheti, az elsődleges jogcím a ... Ltd. adós és az alperes közötti hosszú lejáratú kölcsönszerződés tekintetében jelentőséggel nem bír, annak az elbírálása a büntető eljárásban megállapított tényállás és büntetőjogi felelősség elbírálásától nem függ.

A másodfokú bíróság rögzíti továbbá, hogy alperesi fellebbezés hiányában a másodfokú eljárásban nem képezte a vizsgálat tárgyát az alperes joghatósági kifogása, valamint a keresetmódosítás megengedhetőségét érintő ítéleti indokolás és döntés (Pp. 253. § (3) bek.).

Az elsőfokú eljárásban megalapozott volt az alperes védekezése a 4.071.802,- EUR és járulékait meghaladó 1.928.198,- EUR tekintetében a kereset e részének részítélettel való elutasítása iránt, amelyet a 2014. július 1. napján érkezett 9. sorszámú előkészítő iratában indítványozott.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróságnak a Pp. 385. §-ához írott indokolás és a Vht. 110., 112. §-ainak együttes értelmezése folytán elfoglalt azon álláspontját, hogy a végrehajtást kérő mint felperesi pozícióban lévő hitelezőnek a perben nem álló adóssal, jelen esetben a ... Ltd.-vel szemben fennálló követelésének biztosítására, illetőleg annak fedezetéül szolgál maga a követelés behajtása iránti per mint jogintézmény, így a felperes legfeljebb a követelése erejéig követelheti, hogy az adósnak a harmadik személlyel szemben fennálló követelése a részére, illetőleg a végrehajtói letéti számlára kerüljön teljesítésre. A Vht. 113. §-a alapján indított perben – mivel a harmadik személy a követelést, illetőleg az azzal kapcsolatos szerződést nem ismerte el – kizárólag a saját követelése erejéig érvényesítheti igényét a Pp. 385. §-a alapján.

A per irataiból megállapítható, hogy a végrehajtó az alperesnek küldött követelés lefoglalása iránti, 2013. március 7. napján kelt intézkedésében maga is az alperesnek az adós felé fennálló, az irat szerint 7.000.000,- EUR összegű követeléséből 4.071.802,- EUR-t foglalt le, figyelemmel arra, hogy a felperesnek a ... Ltd.-vel szemben a jogerős ítélet alapján 521.876.712,- Ft és járulékai összegre keletkezett végrehajtási joga.

Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az 1.928.198,- EUR és járulékai iránt előterjesztett kereseti kérelem tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét részítéletként bírálta el, és a keresetet e részében elutasító rendelkezését helybenhagyta, mivel megállapította, hogy a kereseti kérelem e része önállóan elbírálható és e vonatkozásban már további tárgyalásra nincs szükség.

A fellebbezés elbírálása körében a másodfokú bíróság kiegészíti a tényállást a ... Rt. és a ... Ltd. közötti, 2002. július 11-én kelt Vagyonkezelési Szerződés 2.1.2. és 2.1.3., valamint 2.1.4. rendelkezéseivel és a felperes 2014. augusztus 26-án benyújtott 17. sorszámú előkészítő iratának F/17. és F/18. sorszám alatt csatolt mellékleteivel.

A ... Rt. mint megbízó és a ... Ltd. mint tanácsadó (a továbbiakban: Ügyfél és Tanácsadó) közötti 2002. július 11. napján létrejött pénzügyi tanácsadói megállapodásban az Ügyfél befektetési tanácsadás, vagyonkezelésre vonatkozó feladatok ellátására adott megbízást. A megállapodás 2.1.2. pontja értelmében az Ügyfél meghatalmazta a Tanácsadót, hogy nevében és javára tranzakciókat hajtson végre, amelyet az Ügyféltől időről-időre kapott rendelkezésekben foglaltaknak megfelelően köteles végrehajtani. A 2.1.3. pont a befektetési döntések meghozatala és a tranzakciók végrehajtása körében rögzítette, hogy az Ügyfél azzal is megbízza a Tanácsadót, hogy befektetési döntéseket

hozzon és tranzakciókat hajtson végre nemzetközi értéktőzsdén, elsősorban a magyar tőzsdén, az OTC-értékpapírpiacon és az ingatlanpiacon. Az Ügyfél jelen általános meghatalmazása alapján a Tanácsadó jogosult és felhatalmazott arra, hogy tranzakciókat hajtson végre a saját nevében az Ügyfél javára, amennyiben az Ügyfél pénzt utal át a tanácsadó Kereskedelmi és Hitelbank Zrt. által vezetett ...1322 HUF számlaszámra, amelynél az első átutalás összege 1.250.000.000,- Ft, illetve a Tanácsadó nem kap az Ügyféltől a 2.1.2. pont szerinti speciális rendelkezést. A szerződés 2.1.4. pontja lehetőséget biztosított az Ügyfélnek arra, hogy a tanácsadó számláján lévő pénzeszközöket bármilyen más számlára átutalja.

A felperes által F/17. alatt csatolt irat az alperes G... Ltd. bankszámla nyitással összefüggésben tett, a pénzmossa elleni törvény szerinti nyitási nyilatkozatát tartalmazza. Az okiratban utalás van arra, hogy a cég tulajdonosai 72 %-ban D. Gy., 28 %-ban pedig G. G.. Az F/18. alatti, a zürichi ... Company AG-nál vezetett bankszámlához kapcsolódó iratok szerint a bank szerződő partnere a G... Holding Ltd. alperesi cég, amelynek 800.444 ügyfélszámon 2002 áprilisában nyitottak bankszámlát, az aláírási címpéldányt 2002. április 26-án G. G. és D. Gy. írták alá. Az 1999. január 1-jétől 2003. szeptember 30-ig terjedő időre vonatkozó számlakivonat az alperes ... Company AG zürichi banknál vezetett bankszámla forgalmát, a jóváírások és terhelések összegeit, azok közleményeit és az egyenleget mutatják. A csatolt iratokból egyértelműen megállapítható, hogy 2002. július 29-én 3.000.000,- EUR, július 30-án 2.000.000,- EUR jóváírására került sor az alperes számláján, amelyben közleményként a ... Ltd. van feltüntetve. Mind a teljes számlakivonat, mind az egyes jóváírásokra vonatkozó tájékoztató bankszámla-kivonatok egyértelműen igazolják, hogy a 3.000.000,- EUR és a 2.000.000,- EUR, továbbá a 2003. március 12-én átutalt 1.000.000,- EUR, azaz összesen 6.000.000,- EUR a ... Ltd. részéről az alperesnek került átutalásra, függetlenül attól, hogy a felperes által eredetileg csatolt átutalásokat igazoló okiratokon kedvezményezettként a ... Company AG Zürich került megjelölésre. Az utóbb csatolt átutalási megbízások és a teljes időszakot bemutató számlakivonat (F/18) egyértelműen alátámasztotta azt a felperesi állítást, hogy a megjelölt pénzüsségeket a ... Ltd. az alperes részére utalta át, ezért az elsőfokú bíróság a bizonyítékok téves értékelése folytán jutott arra a következtetésre, hogy a felperes nem tudta ezt a tényállítást bizonyítani, és helytelenül állapította meg ennek alapján az elsődleges jogcím tekintetében, hogy a felperes nem bizonyította, hogy az adósnak az alperessel szemben áll fenn követelése.

Az elsőfokú bíróság azt azonban helyesen értékelte és ezzel az ítélet tábla is egyetértett, hogy amennyiben az adós és az alperes között hosszú lejáratú, illetve lejárat nélküli kölcsönszerződés jött létre, a felperes annak felmondására nem jogosult, az általa e körben tett jognyilatkozat, mint nem jogosulttól származó joghatás kiváltására nem alkalmas, így nem alkalmas arra, hogy az állított kölcsönszerződésből eredő követelést lejáratná tegye. A másodfokú bíróság maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróságnak az e körben kifejtett jogi álláspontját, amelyben a törvényszék helytállóan utalt a BH 2003/373. számú eseti döntésben kifejtettekre, miszerint az adós nemleges nyilatkozata folytán, mivel nem ismerte el a követelést, illetőleg a róla szóló szerződést, a közte és az adós közötti kötelmi jogviszonyban alanyváltozás nem következett be, mivel nincs olyan anyagi jogi szabály, amely szerint ebben az esetben a végrehajtást kérőre átszállna az adós követelése. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helytállóan utalt a Vht. 110. § (1) bekezdésére, amely a még le nem járt, de fennálló követelés tekintetében is lehetővé teszi a követelés lefoglalása iránti nyilatkozatot, illetve a 113. § esetén a követelés behajtása iránti perindítást a végrehajtást kérő javára. Mivel az alperes a végrehajtó felhívását követően nem ismerte el a követelést, illetve az arra vonatkozó szerződést, ennek alapján a felperes által a követelés behajtása iránt indított perben a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a bizonyítási kötelezettség a felperesen van. Az elsőfokú bíróságnak ezért a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján a bizonyítási teherre vonatkozó kioktatása helyes volt. Az elsődleges jogcím körében ennek alapján a felperesnek kell bizonyítania, hogy az adós és az alperes között a

kölcsönszerződés létrejött, annak tartalma és lejárata is a felperes bizonyítási terhe. A másodfokú bíróság a fellebbezés e körben kifejtett érveit nem osztotta, a bizonyítási teherrel összefüggésben méltányossági szempontokat nem lehet figyelembe venni.

A felperes ezeket a tényállításait dr. **G. G.** tanúkénti meghallgatásával kívánta bizonyítani, az erre vonatkozó indítványát a per kezdetétől folyamatosan fenntartotta. A tanút az elsőfokú bíróság erre figyelemmel a felperes 2014. október 8-án, a kereset elsődleges jogcímének módosítását tartalmazó előkészítő iratának benyújtását követően meghallgatta. A tanú a meghallgatása során – a bírói tájékoztatást követően – csaknem valamennyi feltett kérdésre vonatkozóan a tanúvallomást a Pp. 170. § (1) bekezdésének b) pontjára hivatkozással megtagadta, arra tekintettel, hogy a tanúvallomás folytán magát bűncselekmény elkövetésével vádolná.

A Pp. 170. § (3) bekezdésének a) pontja értelmében az (1) bekezdés a) és b) pontja alapján a tanúságtétel nem tagadható meg, ha a kérdés olyan jogügyletre vonatkozik, amelynél a tanú mint valamelyik fél képviselője vagy mint ügyleti tanú maga is közreműködött.

Az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a tanúval szemben a Pp. 170. § (3) bekezdésének a) pontja nem alkalmazható, és ezért alaptalanul utasította el a felperesnek a keresetváltoztatásra tekintettel, a tanú ismételt meghallgatására irányuló bizonyítási indítványát, amelyet a 2014. október 16-án tartott tárgyaláson közölt bírói felhívást követően határidőben terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság a tanúvallomás megtagadása körében nem értékelte a 2014. november 17-én kelt felperesi előkészítő irat mellékleteként is csatolt meghatalmazást, amelyet a felperes már a tanú meghallgatását megelőzően a 2014. augusztus 26-án érkezett előkészítő iratához F/24. sorszám alatt **G...** cégiratok megjelöléssel benyújtott, így ez az elsőfokú bíróság számára ismert kellett, hogy legyen. E meghatalmazás a Ptk. 222. § szerinti képviseleti jogot létesítő alperesi nyilatkozat, amellyel a Ptk. 219. § alapján képviseleti jogot biztosítottak mind **D. Gy.**, mind **G. G.** részére, hogy az alperes nevében, részéről és helyett a meghatalmazásban 13. pontban nevesített körben eljárjon. E 2001. szeptember 3-án kelt, a **G... Holding Ltd.** által cégszerűen aláírt és apostille-lel ellátott, angol nyelvű hiteles okiratban az alperes feljogosította **G. G.**-t, hogy bármilyen szerződést aláírjon, a társasággal kapcsolatos összes jogot általában gyakoroljon, feladatot és kötelezettséget teljesítsen, a társasági okmányokat aláírja, a társaság nevében tetszőleges pénzösszegért ingatlan- és ingó vagyontárgyakat vásároljon; kamatra pénzt kérjen, illetve adjon kölcsönt, továbbá a társaság ingatlanvagyonával kapcsolatos intézkedéseket tegye. A meghatalmazás igazolja, hogy dr. **G. G.** a társaság képviselője volt 2001 szeptemberétől, figyelemmel arra is, hogy 2002. áprilisában a ... Company AG zürichi banknál az alperes képviselőjeként járt el és cégjegyzésre jogosultként jelentették be, így a Pp. 170. § (3) bekezdésének a) pontja alapján a tanúvallomást az ezzel kapcsolatos kérdések tekintetében nem tagadhatta volna meg. Az alperes nem csatolt olyan okiratot, és a tanú sem tett olyan nyilatkozatot, amely azt bizonyítaná, hogy ez a meghatalmazása az átutalásokkal érintett időszakban már nem állt fenn, ezért az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a felperes nem tudta igazolni, hogy a hivatkozott három ügylet tekintetében a tanú bármelyik fél képviselőjeként közreműködött volna.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az idézett rendelkezés szerint a felperesnek nem a szervezeti törvényes képviselői minőségét kellett bizonyítania dr. **G. G.**-nak, hanem azt, hogy az adott jogügylet időszakában az alperes képviselőjeként járhatott el, amit a becsatolt okirat egyértelműen alátámaszt. Osztotta ezért az ítéletábra a felperes fellebbezésében foglaltakat, miszerint az elsőfokú bíróság a dr. **G. G.** ismételt tanúkénti meghallgatására irányuló bizonyítási indítványt a felperest terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére megalapozatlanul utasította el arra hivatkozással, hogy a tanú a vallomástételt a büntetőeljárásra tekintettel megtagadhatja.

Megjegyzi a Fővárosi Ítéletábra, hogy a felperes 2014. november 17-én kelt előkészítő iratában a

tanút az **A...** és a **G...** közötti vagyonkezelési szerződéssel kapcsolatosan is indítványozta meghallgatni, ami azonban nem képezi a jelen per tárgyát, és nem kapcsolódik az eddigi periratok és okiratok szerint sem a perbeli 6.000.000,- EUR összegű, a ... Ltd. és az alperes közötti vagyonkezelési szerződéshez.

A felperes tévesen hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy **D. Gy.** tanúkenti meghallgatására vonatkozó indítványát határidőben, a 2014. november 17. napján kelt előkészítő iratában terjesztette elő, mivel a periratokból egyértelműen kitűnik, hogy azt kizárólag az utolsó, 2014. december 9-i tárgyaláson, a tárgyalás berekesztését megelőzően terjesztette elő, ami figyelembe véve a bíróság korábbi tárgyaláson adott, 30 napos határidőre vonatkozó felhívását és a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdését tartalmazó kioktatását is, elkésett volt. Ezért a törvényszék ezt az indítványt megalapozottan utasította el.

A másodfokú bíróság a fentiekben kifejtettekre tekintettel a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján – a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között – az elsőfokú bíróság ítéletét az 1.928.198,- EUR-t meghaladó 4.071.802,- EUR és járulékaira irányuló kereseti kérelem tekintetében hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot ebben a keretben a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, mivel a bizonyítási indítvány megalapozatlan elutasítása miatt a bizonyítási eljárás kiegészítése szükséges, amely meghaladja a másodfokú eljárás kereteit.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróságnak a felperesnek a kölcsönszerződés tartalmára vonatkozó bizonyítási indítványa körében dr. **G. G.** tanút ismételt ki kell hallgatnia, akinek a periratok szerint a jogügylet időszakában a képviseleti jogosultsága igazolt volt, így a tanú a Pp. 170. § (1) bekezdésének b) pontját, és (3) bekezdés a) pontját figyelembe véve a tanúvallomást nem tagadhatja meg az ebben a körben felmerülő kérdésekben. Az elsőfokú bíróságnak az így kiegészített bizonyítási eljárás alapján dr. **G. G.** tanúvallomásának mint új bizonyítéknak a már rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokkal való együttes értékelése alapján kell döntenie az elsődleges jogcímen megjelölt felperesi kereseti kérelemtől, míg a másodlagos kereseti kérelem az elsődleges kérelemtől függően bírálható el.

A másodfokú bíróság a részítélettel érintett, a teljes 6.000.000,- EUR összegű pertárgyérték 30 %-át kitevő 1.928.198,- EUR és járulékaira vonatkozóan a Pp. 239. § szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a jogi képviselővel eljáró alperes első- és másodfokú perköltségéről, amelynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5)-(6) bekezdései alapján mérlegeléssel, a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányosan állapította meg. A részítélettel elbírált kereseti kérelmet tekintve a felperest kötelezte ennek megfizetésére, pervesztességére tekintettel.

A fennmaradó 4.071.802,- EUR és járulékaik tekintetében a másodfokú bíróság a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján csupán a felmerült másodfokú perköltség összegét állapította meg, amely mindkét fél ügyvédi munkadíjából és a felperes által lerótt fellebbezési eljárási illeték 30 %-ából 1.750.000,- Ft-ból áll, amelyről a megismételt eljárás eredményétől függően az elsőfokú bíróságnak kell rendelkeznie.

Budapest, 2015. év december hó 10. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Buglyó Gabriella s.k.
előadó bíró

. Kurucz Zsuzsánna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő